«Ο Θεός είναι Πνεύμα, και οι προσκυνούντες αυτόν εν πνεύματι και αληθεία πρέπει να προσκυνώ σι» (Ιωάννης, δ΄:24).
«Σας παρακαλώ λοιπόν, αδελφοί, δια των οικτιρμώ ν του Θεού, να παραστήσετε τα σώ ματά σας θυσίαν ζώ σαν, αγίαν, ευάρεστον εις τον Θεόν, ήτις είναι η λογική σας λατρεία» (Ρωμαίους, ιβ΄:1)

Στην Παλαιά Διαθήκη οι άνθρωποι του Θεού, όταν θέλανε να κάνουν μια προσφορά προς τον Θεό, έκαναν θυσίες με ζώ α. Πρώ τος ξεκίνησε ο Άβελ που πρόσφερε από τα πρόβατά του και ο Κύριος είδε με ευμένεια την προσφορά του (Γένεσις, δ΄:4). Στη συνέχεια παρατηρούμε και άλλους πιστούς ανθρώ πους, να προσφέρουν θυσίες στον Θεό κάνοντας θυσιαστήρια, όπως ο Νώ ε, ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώ β κ.ά. Μ' αυτό τον τρόπο θέλανε κάνοντας μια προσφορά προς τον Θεό, να δείχνουν έμπρακτα την ευχαριστία και την αγάπη τους, σ' Αυτόν.
Σήμερα, οι χριστιανοί που πιστεύουν στον Θεό δεν λατρεύουν τον Θεό με θυσίες ζώ ων αλλά εν πνεύματι και αληθεία. Αυτό είπε ο Κύριος Ιησούς Χριστός, όταν τον ρώ τησε η Σαμαρείτιδα, πού θέλει ο Θεός να Τον προσκυνούν, στα Ιεροσόλυμα ή στο δικό τους όρος. Συγκεκριμένα ο Κύριος της απάντησε ότι έφθασε η ώ ρα που ούτε στα Ιεροσόλυμα ούτε στο δικό τους όρος θα προσκυνούν τον Πατέρα, διότι επειδή ο Θεός είναι πνεύμα θέλει και οι προσκυνούντες Αυτόν, να Τον προσκυνούν 'εν πνεύματι και αληθεία'(Ιωάννης, δ΄:20-26). Λέγοντας ο Κύριος 'έφθασε η ώ ρα', προφανώ ς εννοούσε ότι με τη θυσία Του πάνω στο σταυρό του Γολγοθά, θα εκπλήρωνε ότι ήταν 'ο Αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου' και η μόνη οδός που οδηγεί στον Πατέρα. (Ιωάννης, α΄:29,ιδ΄:6).
Συνεπώ ς τα πρώ τα βήματα που πρέπει να κάνει κάθε άνθρωπος για να λατρεύσει τον Κύριο εν πνεύματι και αληθεία, είναι να μετανοήσει για τις αμαρτίες του, να πιστέψει στον Ιησού Χριστό και να Τον επικαλεστεί στη ζωή Του, έτσι ώ στε 'να γεννηθεί άνωθεν' και να πάρει δωρεάν και κατά χάρη τη σωτηρία της ψυχής του. Μετά από αυτά τα βήματα, όλοι οι αναγεννημένοι χριστιανοί πρέπει να έχουν υπόψη την γραφική προτροπή: 'μετά φόβου και τρόμου εργάζεσθε την εαυτώ ν σωτηρίαν διότι ο Θεός είναι ο ενεργώ ν εν υμίν και το θέλειν και το ενεργείν κατά την ευδοκίαν αυτού' (Φιλιππησίους, β΄:12,13). Βέβαια για να εργάζεται ο χριστιανός 'μετά φόβου και τρόμου'

την σωτηρία του, απαραίτητη προϋπόθεση είναι η 'εν πνεύματι και αληθεία' λατρεία του προς το Θεό, βασικές δε συνιστώ σες αυτής της λατρείας είναι η εν Πνεύματι Αγίω προσευχή μαζί με την δοξολογία και υμνωδία.

Όσο αφορά την προσευχή, σχετικά με το πώ ς πρέπει να γίνεται ώ στε να είναι ευάρεστη στο Θεό, ο Κύριος στην 'επί του όρους' ομιλία Του, αναφέρει τα εξής: «συ όμως, όταν προσεύχησαι, είσελθε εις το ταμείον σου, και, κλείσας την θύραν σου, προσευχήθητι εις τον Πατέρα σου τον εν τω κρυπτώ και ο Πατήρ σου ο βλέπων εν τω κρυπτώ θέλει σοι ανταποδώ σει εν τω φανερώ . Όταν δε προσεύχησθε, μη βατολογήσετε ως οι εθνικοί διότι νομίζουσιν ότι με την πολυλογίαν αυτώ ν θέλουσιν εισακουσθή. Μη ομοιωθήτε λοιπόν με αυτούς διότι εξεύρει ο Πατήρ σας, τίνων έχετε χρείαν, πριν σεις ζητήσετε παρ' αυτού»
(Ματθαίος, ς΄:6-8). Στη συνέχεια ο Κύριος μας λέει πώ ς να προσευχόμαστε, αναφέροντας τη γνωστή προσευχή το 'Πάτερ ημώ ν'. Αυτή η προσευχή μας δίνει ένα πρότυπο με τα κύρια αιτήματα και τις υποχρεώ σεις του χριστιανού μαζί με την ιεραρχία τους. Αναφέρει χαρακτηριστικά ότι τον Θεό Τον αποκαλούμε Πατέρα και τα πρώ τα μας αιτήματα είναι να έρθει η βασιλεία Του και να γίνει το θέλημά Του, όπως στον ουρανό έτσι και στη Γη. Μετά να ζητάμε τα απαραίτητα για τις καθημερινές υλικές μας ανάγκες, όπως τη τροφή. Να ζητάμε να μας συγχωράει από τις αμαρτίες μας, με την προϋπόθεση ότι συγχωρούμε και εμείς όσους αμάρτησαν σε μας. Να μη επιτρέψει να πέσουμε σε πειρασμό και να μας ελευθερώ νει από το πονηρό. Να ολοκληρώ νουμε την προσευχή μας δίνοντας τη δόξα στον Πατέρα Θεό λέγοντας ότι Αυτού είναι η βασιλεία, η δύναμη και η δόξα στους αιώ νες των αιώ νων. Ο Κύριος συνεχίζει τονίζοντας τη σημασία της συγχώ ρεσης με το ότι λέει εάν δεν συγχωρούμε αυτούς που φταίνε σε μας, ούτε ο Πατέρας Θεός θα μας συγχωρέσει τα δικά μας πταίσματα (Ματθαίος,ς΄:9-15).
Στην ίδια ομιλία ο Κύριος θέλοντας να τονίσει το γεγονός ότι ο Θεός είναι δίκαιος μισθαποδότης εις τους εκζητούντας Αυτόν, αναφέρει «Αι τείτε, και θέλει σας δοθή ζητείτε, και θέλετε ευρεί κρούετε, και θέλει σας ανοιχθή διότι πας ο αιτώ ν λαμβάνει, και ο ζητώ ν ευρίσκει, και εις τον κρούοντα θέλει ανοιχθή»
(Ματθαίος, ζ΄:7-8). Όμως επειδή η απάντηση του Θεού σε κάποια αιτήματά μας δεν είναι άμεση, ο Κύριος αναφέρει την παραβολή του άδικου κριτή, με σκοπό να διδάξει τους πιστούς 'ότι πρέπει πάντοτε να προσεύχωνται και να μη αποκάμνωσι'(Λουκάς, ιη΄:1-8). Βέβαια ο λόγος του Θεού σε πολλά εδάφια αναφέρει ότι βασική προϋπόθεση για να

απαντήσει ο Θεός, είναι απλά η πίστη του ανθρώ που σ' Αυτόν.
Αναφέρουμε μερικά:
« Δια τούτο σας λέγω, πάντα όσα προσευχόμενοι ζητείτε, πιστεύετε ότι λαμβάνετε, και θέλει γείνει εις εσάς» (Μάρκος, ια΄:24).
«…χωρίς δε πίστεως αδύνατον είναι να ευαρεστήση τις εις αυτόν• διότι ο προσερχόμενος εις τον Θεόν πρέπει να πιστεύη ότι είναι και γίνεται μισθαποδότης εις τους εκζητούντας αυτόν» (Εβραίους, ια΄:6).
Στην αναγεννημένη εκκλησία, υπάρχει και η εκκλησιαστική λατρεία, δηλαδή όταν οι πιστοί συγκεντρώ νονται ομοθυμαδόν πρώ τα για να λατρεύσουν τον Θεό αλλά και για να συμπροσευχηθούν για τα αιτήματα τους. Διαβάζουμε σχετικά: «….Ούτω και σεις, επειδή είσθε ζηλωταί πνευματικώ ν, ζητείτε να περισσεύητε εν αυτοίς προς την οικοδομήν της εκκλησίας….Τι πρέπει λοιπόν; Θέλω προσευχηθή με το πνεύμα, θέλω δε προσευχηθή και με τον νούν. Θέλω ψάλλει με το πνεύμα, θέλω δε ψάλλει και με τον νούν….. Τι πρέπει λοιπόν, αδελφοί; Όταν συνέρχησθε, έκαστος υμώ ν ψαλμόν έχει, διδαχήν έχει, γλώ σσαν έχει, αποκάλυψιν έχει, ερμηνείαν έχει πάντα ας γίνωνται προς οικοδομήν»
(Α΄Κορινθίους,ιδ΄:12,15,26). Αυτά τα εδάφια, όπως και τα υπόλοιπα αυτού του κεφαλαίου φανερώ νουν ότι στη χριστιανική 'εν πνεύματι και αληθεία' λατρεία, βασικό ρόλο παίζουν τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, τα οποία όμως πρέπει ενεργούνται ευσχημόνως και κατά τάξη.
Βέβαια η κύρια λατρευτική συνάθροιση της εκκλησίας γίνεται την Κυριακή, κατά την οποία λαμβάνει χώ ρα η Θεία Κοινωνία του Σώ ματος και Αίματος του Κυρίου, στην οποία είναι απαραίτητο να συμμετέχει κάθε χριστιανός, αν θέλει να συνεχίσει να ανήκει στην εκκλησία του Χριστού (Α΄Κορινθίους,ι΄:16,17).
Η προσευχή της εκκλησίας έχει δύναμη, γιατί όταν προσεύχονται όλοι οι πιστοί ένθερμα και με πίστη, ο Θεός απαντάει με θαυμαστές ενέργειες . Τέτοιο παράδειγμα βλέπουμε στις Πράξεις των Αποστόλων, όταν ο Ηρώ δης έπιασε τον Πέτρο και τον έβαλε στη φυλακή, η εκκλησία έκανε ακατάπαυστη προσευχή για τον Πέτρο και ο Κύριος ενήργησε θαυμαστά, έστειλε άγγελο και ελευθέρωσε τον Πέτρο. Ο Ηρώ δης είχε στρατιώ τες και η δύναμή του ήταν ανθρώ πινη γιατί στηριζόταν σε ανθρώ πους και σε όπλα. Η εκκλησία έχει τον Ιησού Χριστό και δεν στηρίζεται σε καμία ανθρώ πινη δύναμη αλλά στον Πατέρα Θεό και με πνευματικά όπλα, όπως η προσευχή με πίστη, θα βλέπει την δύναμη του Θεού να νικάει τις επιθέσεις του πονηρού.

(Πράξεις,ιβ΄:1-19).
Βέβαια για να συμβαίνει αυτό πρέπει οι πιστοί σύμφωνα με την εντολή του Κυρίου, να αγρυπνούν και να προσεύχονται για να μην πέσουν σε πειρασμό (Ματθαίος,κς΄:41). Συνεπώ ς η προσευχή μπορούμε να πούμε, ότι δρα προληπτικά ώ στε να μην πέσουμε σε πειρασμό.
Ολοκληρώ νοντας λέμε ότι η 'εν πνεύματι και αληθεία λατρεία' περιλαμβάνεται συνοπτικά στο εδάφιο: « και ενέμενον εν τη διδαχή των αποστόλων και εν τη κοινωνία και εν τη κλάσει του άρτου και εν ταις προσευχαίς» (Πράξεις,β΄:42). Μέσω αυτώ ν των πνευματικώ ν ενεργειώ ν όλοι οι χριστιανοί επικοινωνούμε με τον Θεό, πληρούμαστε Πνεύματος Αγίου, αυξάνεται πνευματικά ο εσωτερικός μας άνθρωπος, υπηρετούμε και συγχωρούμε αλλήλους, ζητάμε αιτήματα από τον Θεό και δια της πίστεως τα λαμβάνουμε. Είναι η δική μας ζωντανή θυσία, η οποία γίνεται με το σώ μα μας, μιας και για να εμμένουμε σ' αυτές τις πνευματικές ενέργειες, καλούμαστε να θυσιάσουμε, από το χρόνο μας, την ξεκούρασή μας και γενικά από το ανθρώ πινο θέλημά μας.Έτσι θα φθάσουμε να απολαμβάνουμε την παρουσία του Θεού μέσα μας και κάθε δοκιμασία που θα περάσουμε, να την αντιμετωπίζουμε όπως ο Κύριος προσευχόμενοι και λέγοντας
'ουχί ως εγώ θέλω, αλλ' ως συ'(Ματθαίος, κς΄:39).Αμήν.